

Independentisme: camp i ciutat

written by Ferran Pujol Benlloch | 29 de gener de 2020

En les darreres eleccions es va argumentar des de l'unionisme que el vot independentista era de "comarques" o "de poble", amb un cert menyspreu. Aquest punt de vista mostra un desconeixement de la realitat social i demogràfica de Catalunya però també d'Espanya.

Si a Catalunya la dividim entre 7 vegueries o regions (font: Departament de Territori i Sostenibilitat): Barcelona metropolitana, Comarques Centrals, Ponent, Alt Pirineu, Comarques Gironines, Camp de Tarragona i Terres de l'Ebre i treballem sota la hipòtesi que són "províncies" equiparables a les existents a Espanya podrem comparar l'estructura demogràfica d'ambdós països.

L'Àrea de Barcelona es mantindria en un frec a frec amb Madrid –que és ciutat, província, àrea metropolitana i comunitat autònoma tot en un– en un segon lloc d'un total de 55 províncies; les Comarques Centrals se situarien en el lloc 32 de 55; ponent en la posició 37; comarques de Girona, 20 de 55; el Camp de Tarragona, 27, deixant enrere 28 províncies espanyoles; Terres de l'Ebre, 45 de 55, i, aquesta sí, l'Alt Pirineu estaria pràcticament empatada en la darrera posició amb Melilla (75.000 h).

Si considerem tota Espanya, excepte Madrid, rural o de poble podríem acabar la discussió, tot i que obriríem altres conclusions força dures de les eleccions generals espanyoles seguint el fil argumental de l'unionisme.

En canvi, si continuem el joc de comparar, arribem a la conclusió que Catalunya és homogèniament urbana. Molt més urbana en la seva globalitat que Espanya en la relació extensió-població i densitat. També en el 90% d'aquestes

regions catalanes hi ha estructures culturals i universitàries plenament comparables a les que tenen les províncies espanyoles.

Si sumem la connectivitat de les seves persones i empreses, millorable, en distància i temps a la gran metròpoli de Barcelona (no més de 2 hores) ens adonarem que parlem d'una població urbanita a ulls europeus i mundials.

Amb aquesta realitat contrastada, haurem d'entrar en una segona fase de l'hipotètic estudi en què ens haurem de preguntar si aquestes regions mereixerien tenir una diputació provincial amb tot el que significaria: pressupostos, infraestructures i llocs de treball públics vinguts directament de la bossa comuna de l'Estat, a més del pressupost actual de la Generalitat de Catalunya.

Quina seria, aleshores, l'ordre d'inversió que li pertocaria al territori català mentre hem estat dins d'Espanya? Quina reducció de l'atur tindriem? Evidentment, podem anar concretant per partides: culturals, mobilitat, eix del mediterrani, sanitat, etc.

Un dels punts febles que té el món mediàtic i polític català és que encara hi ha una bona part que treballa dins del marc mental espanyol, totalment o parcial, voluntàriament o involuntari. Ens cal tenir una consciència de qui som, què som i què podem ser per poder persistir en la lluita i en la il·lusió que la independència és l'únic camí i l'hem d'assolir com més aviat millor.

Per cert, ser de poble (jo mateix me'n considero) no hauria de ser sinònim de menysteniment, però en la lògica unionista que han usat C's, PP i el PSOE a Catalunya per rebaixar la "qualitat" de la majoria independentista sorgida de les quatre darreres eleccions, una rere l'altra, donant a entendre que els desinformats vivim a comarques (d'aquí allò de tabarnia) els hauria de fer caure la cara de vergonya per la poca

capacitat d'anàlisi que ells sí que tenen. O per la maldat que
les seves paraules desprenen.